

Luke Allnutt

Alleen voor jou

*Als een gezin alles verliest,
hoe vindt het dan de weg terug naar geluk?*

ISBN 978-90-225-8136-0

ISBN 978-94-023-1029-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *We own the sky*

Vertaling: Mireille Vroege

Omslagontwerp: Johannes Wiebel, punchdesign, Munich

Omslagbeeld: © Hengki Lee/Trevillion.com en Shutterstock.com

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2018 Luke Allnutt

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Markéta, Tommy en Danny

Deel I

Voor ze wegging verslónd ze boeken. In haar lievelingsstoel met de harde rugleuning, in bed, met een berg kussens in haar rug. De boeken pasten niet meer op haar nachtkastje en lagen in stapels op de grond. Ze las het liefst buitenlandse detectives, en die worstelde ze door met zedig getuete lippen, een strak gezicht en zonder zich te bewegen.

Het gebeurde wel eens dat ik midden in de nacht wakker werd en zag dat de lamp nog brandde: Anna, een scherp silhouet, kaarsrecht, precies zoals ze het altijd geleerd had. Ze reageerde niet op het feit dat ik wakker was geworden, ook al draaide ik me naar haar toe, maar bleef in haar boek kijken en sloeg de bladzijden om alsof ze voor een tentamen aan het stampen was.

Aanvankelijk waren het de usual suspects uit Scandinavië – Henning Mankell, Stieg Larsson – maar daarna verbreedde ze haar repertoire: Duitse krimi's uit de jaren veertig, een Thaise serie, gesitueerd in Phuket in de jaren zestig. De omslagen kwamen me eerst nog wel bekend voor – herkenbare lettertypes en ontwerpen van grote uitgeverijen – maar werden al snel esoterischer, met een vreemd zetwerk en een andere bindwijze.

En toen was ze op een dag verdwenen. Ik weet niet waar die boeken nu zijn. Ik heb er sindsdien naar gezocht, om te kijken of er niet een paar stiekem in mijn kast verzeild waren geraakt, maar ik heb er nooit een gevonden. Ik denk dat ze ze allemaal heeft meegenomen, in een van haar met een kleurcode gelabelde vuilniszakken.

De dagen na haar vertrek staan me niet meer helder voor de geest. Herinneringen van iemand die onder narcose is geweest.

Dichte gordijnen en wodka zonder ijs. Een verontrustende stilte, net als wanneer vogels er vlak voor een zonsverduistering opeens het zwijgen toe doen. Ik weet nog dat ik in de woonkamer zat en naar een kristallen glas keek en me afvroeg of je een vinger wodka nu horizontaal of verticaal moest meten.

Het tochtte in huis. Onder de deuren door, door de barsten in de muren. Ik meende te weten waar die tocht vandaan kwam. Maar ik kon er niet naartoe. Ik kon niet naar boven. Want het was ons huis niet meer. Die kamers bestonden niet, alsof volwassenen met geheimen ze tot verboden terrein hadden verklaard. Dus ging ik maar beneden zitten, in dat oude, dode huis, met de wind in mijn nek. Ze waren weg en alles raakte doortrokken van de stilte.

Oh, ik weet zeker dat ze graag zou zien hoe ik er nu bij zit, weggekropen in deze sombere nis in een groezelig cafeetje – alleen ik, een flakkerende tv, een of andere kerel die doet alsof hij doof is en Disney-sleutelhangers verkoopt die licht geven in het donker. In de voordeur van het café zit een gat, alsof iemand geprobeerd heeft hem in te trappen, en door het flapperende doorzichtige plastic zie ik een paar jongelui die op de parkeerplaats staan te roken en trucjes uithalen op een oude BMX.

‘Ik heb het toch gezegd?’ Ze zei het niet hardop – dat was beneden haar waardigheid – maar het stond op haar gezicht te lezen, in het nauwelijks waarneembaar optrekken van een wenkbrauw, in de voorafschaduwning van een glimlach.

Anna vond mij altijd een beetje armoedig, alsof ik de sociale huurwoning nooit echt van me af had weten te schudden. Ik weet nog dat ik haar vertelde dat mijn vader vroeger altijd op zaterdagmiddag op het wedkantoor zat. Beleefde verbazing, dat zelfgenomen glimlachje. Want bij haar thuis ging er nooit iemand naar het café. Zelfs niet met kerst? vroeg ik haar een keer. Nee, zei ze. Ze dronken na de lunch hooguit een glas sherry, maar daar bleef het dan ook bij. Zij gingen liever met z'n allen klokkenluiden.

Het is inmiddels donker en ik kan me niet herinneren dat de zon onderging. Buiten start iemand zijn auto, en de koplampen strijken langs het café als het zoeklicht van een gevangenis. Ik ga weer naar binnen en bestel nog een glas bier. Mensen draaien hun hoofd naar me om, maar ik maak geen oogcontact, vermijd de blikken en de ondoorgroendelijke knikjes.

Een potige visser zit hoog op een kruk met zijn gezicht naar de deur. Hij vertelt een racistische mop over een vrouw die een verhouding heeft en één enkele schaamhaar uittrekt, en ik herinner me dat ik die een keer na school heb gehoord, in een steegje in Oost-Londen, waar mensen pornoblaadjes en lege colablikjes op straat gooiden. De vaste klanten lachen bij de clou, maar de barkeepster zwijgt en keert hun de rug toe. Op de muur achter haar hangen tabloidfoto's van pin-ups en ingelijste kranten van de dag na 11 september.

‘Vier pond tien, schat,’ zegt ze terwijl ze mijn bier neerzet. Ik zoek met bevende handen in mijn portemonnee, en het kleingeld valt op de bar.

‘Sorry,’ zeg ik, ‘kouwe handen.’

‘Ja, het is ijskoud buiten,’ zegt ze. ‘Kom, laat mij maar even.’ Ze pakt de muntjes en telt dan de rest van het geld van mijn geopende hand, alsof ik een broze pensionado ben.

‘Zo, vier pond tien, zie je wel?’ zegt ze.

‘Bedankt,’ zeg ik een beetje beschaamd, en ze glimlacht. Ze heeft een vriendelijk gezicht, wat je in een tent als deze niet vaak ziet.

Als ze zich bukt om de vaatwasser uit te ruimen, neem ik een grote slok wodka uit mijn heupflacon. Dat is gemakkelijker dan bij elk glas bier een borrel bestellen. Dan sta je gelijk te boek als alcoholist en houden ze je in de gaten.

Ik loop terug naar mijn tafeltje en zie dat er aan het eind van de bar een jonge vrouw zit. Daarnet zat ze nog bij een van de mannen, een van de vrienden van de visser, maar die is nu weg, weggescheurd in een opgepimpte auto. Ze is zo te zien gekleed voor

een avondje uit, in een kort rokje en een iel glittertopje, met donkere, stekelige wimpers.

Ik check of de barkeepster me niet in de gaten houdt, neem dan nog een slok wodka en voel die vertrouwde roes, die verdrietige gelukzaligheid. Ik kijk naar de vrouw aan de bar. Ze drinkt inmiddels shotjes en roept naar de barkeepster, met wie ze geloof ik bevriend is. Ze lacht en valt bijna van haar kruk, maar weet nog net haar evenwicht te bewaren en komt weer op adem.

Ik ga zo naar haar toe. Nog een paar glazen.

Ik kijk op Facebook en knijp mijn ogen tot spleetjes zodat ik het scherm kan zien. Mijn profiel is kaal, zonder foto's, alleen het silhouet van een man, en ik heb nog nooit iets 'geliket', een opmerking geplaatst of iemand met zijn verjaardag gefeliciteerd, maar ik zit er wel elke dag op te scrollen, te beoordelen, te scrollen, te beoordelen – bedompte venstertjes op het leven van mensen die ik niet meer ken, met al hun zonsopgangen en zonsondergangen, hun fietsvakanties door de Schotse Hooglanden, de eindeloze stroom instagramfoto's van pad thai en toast met avocado, de onmetelijke zelfingenomenheid van hun sushimaaltijden.

Ik haal diep adem en neem dan nog een slok bier én een slok wodka. Ik heb medelijden met ze. Met al die dramahoeren met hun vlaggen en regenbogen, die hun profielfoto aanpassen aan de dingen waar we ons vandaag de dag druk om horen te maken – de vluchtelingen, de slachtoffers van de meest recente terroristische aanslag in een of ander desolaat oord. Al hun hashtags en hartenkreten over 'geven', omdat ze ooit in hun tussenjaar geholpen hebben om een school in Afrika te bouwen en met hun parelwitte mond de bruine hand van een bedelaar hebben gekust.

Ik ga op een andere plek aan het tafeltje zitten zodat ik het meisje aan de bar kan zien. Ze heeft nog een drankje besteld en bekijkt lachend, schaterend bijna, een filmpje op haar telefoon. Ze wijst ernaar en probeert de aandacht van de barkeepster te trekken.

Ik kijk weer op mijn eigen telefoon. Soms dwing ik mezelf de foto's van de kinderen van andere mensen te bekijken. Dat is volgens mij net zoiets als de drang om aan een nieuw korstje te krabben en daar pas mee op te houden als er een metaalachtig wolkje bloed verschijnt. De stomp in je maag bij het zien van pasgeboren baby's, van tanden wisselende kinderen die met gaten in hun gebit voor het eerst naar school gaan, met hun schooltas en hun veel te grote blazer. En dan hun strandvakanties, met hun zandkastelen en slotgrachten en in het zand gevallen ijsjes. Grote schoenen en kleine schoenen naast elkaar op een rij op de deurmat.

En dan de moeders. Oh, die Facebookmoeders. Zoals ze praten, alsof ze het moederschap eigenhandig hebben uitgevonden, alsof ze de baarmoeder eigenhandig hebben uitgevonden, en zichzelf wijsmaken dat ze anders zijn dan hun eigen moeder, omdat zij quinoa eten, hun haar hebben ingevlochten en er een Pinterestboard op nahouden met creatieve ideetjes voor de recalci-trante kleuters.

Ik loop terug naar de bar en ga dicht bij de dronken vrouw staan. Nu ik genoeg gedronken heb, voel ik me beter, en mijn handen trillen niet meer. Ik glimlach, ze kijkt terug en neemt me, wiebelend op haar kruk, van top tot teen op.

'Wil je iets drinken?' zeg ik opgewekt, alsof we elkaar al kennen.

In haar glazige blik flakkert verbazing. Ze dwingt zichzelf weer rechtop te gaan zitten, zodat ze niet meer over de bar hangt.

'Rum-cola,' zegt ze. Ze hervindt haar air, draait zich van me af en trommelt met haar vingers op de bar.

Terwijl ik de drankjes bestel, doet zij of ze op haar telefoon bezig is. Ik kan haar schermpje zien; ze is gewoon wat heen en weer aan het schieten tussen apps en berichtjes.

'Ik heet Rob, trouwens,' zeg ik.

'Charlie,' zegt ze. 'Maar iedereen noemt me Charls.'

‘Kom je hier uit de buurt?’ vraag ik.

‘Uit Camborne, geboren en getogen,’ zegt ze, en ze draait zich naar me toe. ‘Maar ik logeer nu hier bij mijn zus.’ Haar ogen zijn net hagedissentongen, die naar me toe schieten als ze denkt dat ik niet kijk.

‘Je hebt zeker nog nooit van Camborne gehoord, hè?’

‘Een mijnstadje, toch?’

‘Ja, maar tegenwoordig niet meer. Mijn vader werkte bij South Crofty, tot die dichtging,’ zegt ze, en het valt me op dat ze met een sterk Cornish accent spreekt. Ingeslikte lettergrepen, zacht rollende r’s.

‘En jij?’

‘Uit Londen.’

‘Londen. Leuk zeg.’

‘Ken je Londen?’

‘Ik ben er een of twee keer geweest,’ zegt ze, terwijl ze weer naar de andere kant van de bar kijkt en een diepe haal van haar sigaret neemt.

Ze is jonger dan ik dacht, halverwege de twintig, met roodbruin haar en een zacht, kinderlijk gezicht. Ze heeft iets vagelijk onevenwichtigs over zich, iets waar ik de vinger niet op kan leggen, wat niet alleen door de drank of het zwart rond haar ogen komt. Ze lijkt niet op haar plaats hier in The Smugglers, alsof ze ’m gesmeerd is van een bruiloftsfeest en hier verzeild is geraakt.

‘Dus je bent hier met vakantie?’

‘Zoiets, ja.’

‘Vind je het leuk hier in Tintagel?’ vraagt ze.

‘Ik ben vandaag pas aangekomen. Ik ga morgen naar het kas-teel. Ik logeer in het hotel hiernaast.’

‘O, dus het is je eerste keer hier?’

‘Ja.’

Dat is gelogen, maar ik kan haar niet vertellen over de keer dat we hier eerder zijn geweest. Met z’n drietjes, aan het eind van een regenachtige Engelse zomer, dik ingepakt tegen de wind, met een

regenjas aan over onze korte broek. Ik weet nog hoe Jack over het grasveld naast de parkeerplaats rondrende en hoe bang Anna was – ‘handje vasthouden, Jack, handje vasthouden’ – dat hij te dicht bij de rand zou komen. Ik weet nog hoe we het steile, bochtige pad op liepen en de top van de klif bereikten, en ineens, uit het niets, klaarde het op. Het was bijna een Bijbelse luwte, waarin het ophield met regenen, de wolken openbraken en er een regenboog in de lucht verscheen.

‘Regenboog, regenboog!’ riep Jack terwijl hij van de ene voet op de andere sprong, zodat de bladeren als vuurgeesten om hem heen dansten. Opeens was het alsof iets hem aanraakte, of iemand iets in zijn oor fluisterde; hij bleef staan en keek omhoog door de lichtbundel die de wolken doorboorde, terwijl de regenboog vervaagde in de blauwe lucht.

‘Gaat-ie?’

‘Wat? Ja hoor, prima,’ zeg ik, en ik neem een slok van mijn glas bier.

‘Je was even ver weg.’

‘Oh, sorry.’

Ze zegt verder niks en drinkt de helft van haar rum-cola en laat de ijsblokjes in het glas ronddraaien.

‘Best leuk, Tintagel,’ zegt ze. ‘Ik werk in het dorp, in een van de cadeauwinkels. Mijn vriendin werkt hier.’ Ze wijst naar de barkeepster met het vriendelijke gezicht.

‘Leuk café, dit.’

‘Ja hoor,’ zegt ze. ‘In het weekend is het gezelliger, en op dinsdag is er karaoke.’

‘Zing jij?’

Ze snuift een beetje. ‘Eén keer, nooit weer.’

‘Jammer, dat had ik graag willen zien,’ zeg ik glimlachend, en ik blijf haar aankijken.

Ze moet hardop lachen en glimlacht dan terug, waarna ze quasi-verlegen haar blik afwendt.

‘Hetzelfde?’ vraag ik. ‘Ik neem er nog een.’

‘Moet je daar geen slok uit nemen?’ Ze klopt op mijn jaszak en voelt waar mijn heupflacon zit.

Ik vind het vervelend dat ze me gezien heeft en terwijl ik probeer te bedenken wat ik moet zeggen, legt ze zacht haar hand op mijn arm.

‘Je doet het niet echt handig, man.’ Ze kijkt op haar horloge, beseft dan dat ze er geen om heeft en kijkt in plaats daarvan dus maar op haar telefoon hoe laat het is.

‘Nou, vooruit dan maar. Eentje nog,’ zegt ze, grinnikend in zichzelf, en wurmt zich in haar strakke rokje van de barkruk af. Ik kijk haar na terwijl ze naar de wc loopt – een tocht die ze zedig aankondigt – en ik zie de contouren van haar ondergoed onder haar rok, de afdruk van de barkruk op haar bovenbenen.

Als ze terugkomt ruikt ze naar parfum, heeft ze haar make-up bijgewerkt en haar haar in een staart gedaan. We bestellen shotjes en we praten en drinken en nemen samen slokjes uit mijn heupflacon, en daarna laat ze me hondenfilmpjes op YouTube zien, want haar familie fokt ridgebacks, en daarna filmpjes van vechtende mensen, beveiligingsbeelden van mensen die op straat in elkaar geslagen worden, omdat een van haar vrienden uit Camborne kickbokser was maar nu in de gevangenis zit voor mishandeling.

Dan kijk ik op en alles is één groot waas, een cd die blijft hangen, de lichten zijn aan en ik hoor het akelige gejammer van een stofzuiger. Ik vraag me af of ik in slaap ben gevallen, onder zeil ben gegaan, maar Charlie zit nog naast me en ik zie dat we nu wodka en Red Bull drinken. Ik kijk naar haar en ze glimlacht met waterige, dronken ogen. Ze begint weer te lachen en wijst op haar vriendin, de barkeepster, die met een boze blik de stofzuiger over het tapijt duwt.

En dan gaan we weg, na een korte schijnvertoning waarin ze zei dat ze naar huis ging, en dan lopen we arm in arm over de verlaten High Street, en struikelen we giechelend en ‘sst’ fluisterend de trap op naar haar appartementje boven de cadeauwinkel waar